

László Noémi

EGYSZERŰ VERS

Szilágyi Istvánnak

Vasreszeléssel hulló szürkület:
égő hidak a szenttelen folyón.
Vibráló képek, kiáltó szavak,
tűz-víz beszédnek szárazság a vége.
Lépés lépésre ront, aztán egy kimarad,
ott az a kettő, mintha egykutya.

Kutya nehéz. Túl hangos, túl sima.
Túl gördülékeny. Túl sok a szereplő.
Csak te, meg én. Maradjon ez a kettő,
amikor egymásra hasonlítunk,
és emiatt mindkettőnk ideges.

Jó szám a kettő: város és lakója.
Asztal és szék. Könyv, és aki lapozza.
Árok és út, tünődés, pipafüst,
fenőkő, bicska, tányér és kanál,
lélek és leltár, szó és félelem,
hogyan amit kimondok, nincs már velem.

Jó szám az egy: fő, gerinc, becsület,
kívánság, anyanyelv, horog,
medence, sír. Csillag, szarvas,
nyereg, korona, fészület. Lépés
lépésre jó. A test sokat kibír.

Aztán magyar igazság: atya, fiú
és szent. Körülkerített házad,
benne a nyugalom. Váltás ruha,
megváltás, törzsök és persze
törzsek. Törek, törettetés, törődés,

tartalom. Alom, alma és álom,
eledel, elmeél, titkon szülő anyák
fojtott szomorúsága, hogy ami születik,
élő és eleven, de mint kimondott szó,
előbb-utóbb lecseng.

Halott szülő, te vétke
én. Igen nagy vétke.
Szüntelen áradásban a szertefutó élet.
Kezdetre vég harap, s már új kezdet neszez.
Fölhág a napszekér, azonnal este lesz.

Helikon, 2018/19. [október 10.]